

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 15/2019
12.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жељко Ристић, адвокат из ..., против тужених „CUSTOM GROUP“ д.о.о. као оснивача Дневних новина „Куир“ и Саше Миловановића, главног и одговорног уредника Дневног листа „Куир“, чији су заједнички пуномоћници Александар Петровић, адвокат из ... и Бранислав Глогоњац, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж3 173/16 од 13.07.2016. године, поступајући по одлуци Уставног суда Уж 5149/17 од 25.04.2019. године, у седници одржаној 12.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж3 173/16 од 13.07.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду ПЗ 165/13 од 05.04.2016. године, у првом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да му, на име накнаде нематеријалне штете због повреде угледа и части, солидарно исплате износ од 490.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 05.04.2016. године до исплате, као и да се обавезу да о свом трошку објаве пресуду у Дневним новинама „Куир“ на истом месту и у истом формату, као и текст који је предмет спора, као и да му накнаде трошкове парничног поступка. У другом ставу изреке, обавезан је тужилац да туженима солидарно на име трошкова парничног поступка исплати износ од 147.050,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж3 173/16 од 13.07.2016. године, у првом ставу изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. У другом ставу изреке, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Тужени су дали одговор на ревизију.

Решењем Врховног касационог суда Рев 2330/2016 од 25.01.2017. године, у првом ставу изреке, није дозвољено одлучивање о ревизији изјављеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку, а у другом ставу изреке, одбачена је као недозвољена ревизија тужиоца, применом Закона о јавном информисању, важећем у време настанка штете.

Одлуком Уставног суда Уж 5149/2017 од 25.04.2019. године, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да му је другим ставом изреке решења Врховног касационог суда Рев 2330/2016 од 25.01.2017. године повређено право, као подносиоцу уставне жалбе, на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије; поништен је други став изреке решења Врховног касационог суда Рев 2330/2016 од 25.01.2017. године; одређено је да наведени суд донесе нову одлуку о ревизији подносиоца уставне жалбе изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду ГжЗ 173/16 од 13.07.2016. године и одбијен је захтев подносиоца уставне жалбе за накнаду нематеријалне штете. Указано је на дозвољеност ревизије применом Закона о јавном информисању и медијима, важећем у време доношења побијане другостепене одлуке.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, у дневном листу „Куир“ броју од ...2013. године, на насловној страни је објављен наслов: „... намешта ... ББ“, а на десетој страни је објављен чланак под насловом: „... ББ“, поднасловом „Уцеђени – ... морала да убаци у ..., члана ..., да би од Министарства ... добила ... динара“, и наднасловом „Срамота, ... намешта ...“. Аутор чланка је новинар листа „Куир“ ВВ. Тужени Саша Миловановић је у време када је предметни чланак објављен био главни и одговорни уредник листа, док је тужено правно лице оснивач листа. Чланак је написан након што је тадашња заменица уредника рубрике „Вести“, дошла до информације да је тужилац – тадашњи ..., условио организаторе ... да добију новчана средства од Министарства учешћем на ... ББ, што је тада било интересантно, јер је он постао члан ... током 2010. године. О намери листа да објави предметни чланак, тужилац је био обавештен и након тога је ступио у контакт са запосленима у листу – уредником или новинарем, којима је изјавио да је све измишљено и да он нема никакве везе са ..., нити да уопште зна да се таква манифестација одржава, ко су организатори и учесници и како се иста финансира. Одговор тужиоца је упућен СМС поруком и објављен је у целости у истом чланку. Контактано је и Министарство ... које је дало своје виђење ствари, као и ... ББ, чији су наводи у истом чланку такође пренети у целости. Следећег дана у листу „Куир“, објављен је и деманти Министарства ... који је потписао тужилац. Тужилац познаје ББ, са њим је ишао у основну школу и у детињству су живели у истој згради. Објављени чланак је стресно деловао на тужиоца и чланове његове уже и шире породице, изазвао је осећај нелагодности, непријатности и срамоте, посебно зато што је био део серије новинских чланака о њему објављених са циљем да га у јавности

прикажу као неморалну особу која искоришћава свој положај и функцију, тако што одређеним појединцима омогућава остварење привилегија.

Код тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је неоснован тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете због душевних болова услед повреде части и угледа. Неосновани су наводи ревизије о томе да је побијана пресуда донета погрешном применом материјалног права.

Одредбом члана 3. став 1. Закона о јавном информисању („Службени гласник РС“ бр. 43/2003 ... 89/2010), који се у овом случају примењује, прописано је да су новинар и одговорни уредник јавног гласила дужни да пре објављивања информације која садржи податке о одређеном догађају, појави и личности, са пажњом примереном околностима, провере њено порекло, истинитост и потпуност. У другом ставу истог члана, прописано је да су новинар и одговорни уредник јавног гласила дужни да туђе информације, идеје и мишљења пренесу и објаве веродостојно и потпуно, а уколико је информација пренета из другог јавног гласила, уз навођење гласила из ког је информација пренета.

Одредбом члана 9. став 1. наведеног закона, прописано је да су носиоцима државних и политичких функција ограничена права на заштиту приватности која имају лица на која се односи информација, ако је информација важна за јавност с обзиром на чињеницу да лице на које се односи информација врши одређену функцију, а одредбом став 2. истог члана, прописано је да су права лица из става 1. ограничена сразмерно оправданом интересу јавности у сваком конкретном случају.

Одредбом члана 79. истог закона, прописано је да свако лице на које се односи нетачна, непотпуна или друга информација чије је објављивање у складу са овим законом забрањено, као и лице коме није објављена исправка, одговор или друга информација чије објављивање има право да тражи од јавног гласила у складу са овим законом, а које због њеног објављивања, односно необјављивања трпи штету, има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете у складу са општим прописима и одредбама овог закона, независно од других правних средстава која том лицу стоје на располагању.

Одредбом члана 80. став 1. истог закона прописано је да новинар, одговорни уредник и правно лице које је оснивач јавног гласила, који су пре објављивања с пажњом примереном околностима могли утврдити неистинитост или непотпуност информације, солидарно одговарају за материјалну и нематеријалну штету проузроковану објављивањем информације. У другом ставу истог члана, прописано је да иста обавеза постоји када је штета проузрокована недопуштеним објављивањем истините информације (из приватног живота, превацивање за извршено кривично дело и друго), као и у другим случајевима недопуштеног објављивања информација.

Правилан је закључак нижестепених судова да спорни чланак не представља повреду части и угледа тужиоца. Приликом одлучивања о тужбеном захтеву за накнаду штете због објављивања наведених информација на штету тужиоца, нижестепени судови су имали виду да постоји колизија између права на слободу изражавања, односно слободу медија, с једне стране, и права на заштиту угледа и части накнадом нематеријалне штете, с друге стране, па су одмеравајући значај ових супротстављених права, правилно закључили да у конкретном случају тужилац, као министар ..., дакле

као јавна личност, мора имати виши праг толеранције на пажњу медија од прага толеранције просечне особе. Према томе, имајући у виду неопходност слободe изражавања и слободe медија, тужилац, као личност за чији је рад заинтересована шира јавност, мора да толерише критику и пажњу медија знатно више него просечна особа, па и у ситуацијама када та критика и пажња нису пријатне. Осим тога, деманти тужиоца и ББ су објављене у истом чланку који садржи оспорене информације.

Постојање равнотеже, односно пропорционалности између права на слободу изражавања, односно слободу медија и права на заштиту угледа и части процењује се у сваком конкретном случају уз давање одговарајућих разлога. У побијаној одлуци дати су јасни и исцрпни разлози о томе због чега тужбени захтев за накнаду штете није основан, које као правилне и овај суд у свему прихвата, због чега су супротни ревизијски наводи неосновани.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у изреци.

**Председник већа–судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић